

mæglingen § 85. Da nemlig alle Arvingerne skulle søges under Et, for at der kan opnaaes Dom til Eksekution i Boet, vil der uden en saadan Bærnehtingsbestemmelse opstaa Banfæltigheder, forsaavidt Arvingerne ikke tilfældigvis have samme Hjemtning. I Forbindelse hermed er det endvidere fastsat, at Arvingerne ere pligtige at give Møde efter Stævning forkyndt for Skifteretten med Børsel beregnet efter dens Embedskontor, forøget med et Tillæg af 14 Dage, for at Skifteretten kan have fornøden Tid til at meddele Arvingerne Underretning om Stævningen. Da det her omhandlede Søgmaal gaaer ud paa Fyldestgørelse af Boet, kan det imidlertid ikke staa Kreditor naabent samtidig hermed at forelægge Skifteretten sin Fordring til Paaskjendelse. Kreditor maa træffe sit Valg, om han vil forfølge sit Krav paa Boet under en Domsag eller for Skifteretten; thi Arvingerne kunne ikke tvinges til at tage til Gjensmæle imod den samme Paastand i tvende Sager.

Bortset fra de Forskjelligheder, som de ovenfor fremstillede Regler medføre, blive de her omhandlede Boer iøvrigt at behandle efter de i Kap. 3 givne Bestemmelser (§ 56). Ved Siden af de for Konkurs eiendommelige Regler indeholdes der nemlig i Kapitel 3 en Række af Forskrifter, som ogsaa ere anvendelige paa Dødsboer, i hvilke Gjælden er vedgaaet. Dette gjælder saaledes navnlig om Reglerne for Arvingernes Indkaldelse til de enkelte Skiftesamlinger (§ 22), hvorimod der som Følge af, at den i Kapitel 4 foreffrenne Behandlingsmaade forudsætter Erklæring fra alle Arvingerne om Gjældens Vedgaaelse, ikke bliver Spørgsmaal om deres Indkaldelse til Skiftet i det Hele, fremdeles om den Maade, hvorpaa Kreditorerne indkaldes, og Proklamaets Virkning (§ 21), om de i §§ 26—27 givne Bestemmelser angaaende Realisationen af Boets Effekter, dog at der i disse Boer ikke bliver Spørgsmaal om de til Tvangsauktion knyttede Virkninger, og at Skifterettens Afgang til at tilfidsætte de af Skiftesamlingen om Realisationentagne Beslutninger bestemmes ved Reglen i § 51, endvidere om den Medhjælp, Skifteretten med eller uden Samtykke af Boets

Bedkommende kan antage (§§ 29—32), om den efterlevende Egtfælles og Arvingernes Ret til at faae Udlæg i Boets Eiendele efter Burdering (§§ 46—49), samt om Arvepartitionen (§§ 44—45 og 50). Endelig blive ogsaa i disse Boer Tvistigheder mellem Arvinger og Kreditorer, forsaavidt de forelægges Skifteretten, samt Trætter mellem Arvingerne indbyrdes at behandle efter de i §§ 36 og 38—41 fastsatte Regler.

Kapitel 5.

Om Behandling af Dødsboer, naar der er en efterlevende Egtfælle, som personlig hæfter for Boets Gjæld.

Naar den efterlevende Egtfælle ikke hæfter personlig for Boets Gjæld, er Egtfællen paa Dødsboets Skifte i det Væsentlige stillet paa samme Maade som den Forstafbødes Arvinger. Boet bliver derfor, forsaavidt ikke Betingelserne for privat Skifte ere tilstede, at behandle efter Bestemmelserne i Kapitel 4 eller Kapitel 3, efterjom Gjælden er vedgaaet eller ikke vedgaaet, og den eneste Afvigelse fra de almindelige Regler, som Hensynet til den længstlevende Egtfælle kan begrunde, er en særegen Afgang til at faae det hele Bo eller enkelte af dets Eiendele udlagt efter Burdering, jfr. §§ 46 og 47. Hæfter den længstlevende derimod personlig for Boets Gjæld — hvad i Reglen vil være Tilfældet, naar Manden er den Efterlevende, og ubetinget gjælder, naar den længstlevende Egtfælle, være sig Manden eller Hustruen, har henstillet i uskiftet Bo —, bortfalder Spørgsmaalet om at vedgaa eller ikke vedgaa Gjælden. Eigesom det er en Selvefølge, at den efterlevende Egtfælle ikke ensidig kan unddrage sig sit Ansvar, men fremdeles maa hæfte for Gjælden, saaledes gennemfører Forslaget paa den anden Side det Synspunkt, at den Forstafbødes Arvinger ikke blive ansvarlige for Boets Gjæld ved at modtage Udlæg for deres Arv. Dette kan vel neppe ansees stemmende med de Regler, som i Christian den Femtes Lov findes givne om dette Forhold, og som i alt Fald ikke ved nogen udtrykkelig Bestemmelse ere hævede. Efter